

Arrest

nr. 253 997 van 5 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Voogd : X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in haar hoedanigheid van voogd voor X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoeker), die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen eind april 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 16 mei 2019. Verzoeker is een niet begeleide minderjarige, er werd een voogd aangesteld.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 31 juli 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker op 2 september 2020 gehoord.

1.3. Op 12 november 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 november 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen ben je afkomstig uit Carrizal (staat Miranda) en bezit je de Venezolaanse nationaliteit. In mei 2017 zag je, toen je samen na een schooldag met een vriend op weg was naar huis, dat twee mannen een motorfiets stalen. De twee dieven zeiden dat jullie niets mochten zeggen anders zouden ze jullie iets aandoen. Een week nadien vertrok je vriend samen met zijn moeder naar Peru. Nog een week later liep u samen met een andere vriend op straat toen er een motorfiets, met daarop twee jongemannen, passeerde. De motor maakte rechtsomkeer en omdat je dacht dat ze jouw gsm wilden stelen, gooide je je gsm stuk op de grond. De twee jongens reden hierop weg. In juli 2018 ging je samen met je moeder op vakantie in België. Jouw zus woonde er immers al sinds 2013 samen met haar partner. Na vier weken keerden jullie terug naar Venezuela. Omdat er veel leerkrachten Venezuela verlaten hadden, ging je in die periode vaak slechts twee of drie keer per week naar school. In het voorjaar van 2019 besloot je Venezuela definitief te verlaten. Jouw zus kwam vanuit België op bezoek in Venezuela en twee weken later, op 28 april 2019, reisde je samen met je zus mee naar België. Hier verzocht je op 16 mei 2019 om internationale bescherming. Bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vrees je het gebrek aan voedsel en medicatie. Daarnaast heb je schrik om ontvoerd of vermoord te worden omdat het gevaarlijk is op straat en omdat de mensen denken dat je rijk bent omdat je in Europa hebt verbleven. De partner van je zus heeft immers jaren geleden iets dergelijks meegemaakt. De politie is bovendien corrupt en helpt je alleen als je hen betaalt. Tot slot wens je in België naar school te gaan, later psychologie te studeren en te kunnen voetballen.

Ter staving van je identiteit en/of je asielmotieven legde je de volgende documenten neer: je paspoort; je identiteitskaart; je geboorteakte; kopies van de paspoorten en de identiteitskaarten van je vader en je moeder; twee screenshots van het instagramprofiel van een hulporganisatie waaraan je zus geld doneert zodat de organisatie op haar beurt voedsel aan jouw familie kan geven; een getuigenis van jouw schoonbroer waarin hij vertelt dat, toen hij in 2010 voor een korte periode terugkeerde naar Venezuela, hij beroofd en geslagen werd omdat hij in Europa had verbleven; een krantenartikel van El Diario d.d. 17 juli 2019, waaruit blijkt dat het onderwijssysteem fel verzwakt is door de opeenvolgende crisissen in Venezuela; verschillende krantenartikelen betreffende de veiligheidssituatie in Carrizal; en twee foto's van jou die werden genomen vlak na je aankomst in België. Je advocaat legde tot slot op 14 september 2020 een lijst met risicoprofielen neer, opgemaakt door het UNHCR als bijlage bij de in mei 2019 verschenen 'Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans (update 1)'.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Je bent immers minderjarig. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in de nabijheid van jouw advocaat en jouw voogd die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen, en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle elementen in jouw dossier dient vastgesteld te worden dat je er niet in geslaagd bent om aan te tonen dat je bij terugkeer naar Venezuela een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade hebt.

Vooreerst heb je niet aannemelijk gemaakt dat jij om redenen gelinkt aan de Conventie van Genève geen toegang zou hebben tot het Venezolaanse onderwijs. Verder valt uit jouw verklaringen aangaande het onderwijs geen ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming af te leiden. Je verklaarde in dit verband immers hoogstens dat er niet voldoende leerkrachten zijn waardoor er niet dagelijks les kon worden gegeven, hetgeen ondersteund wordt door het krantenartikel aangaande de crisis in het Venezolaanse onderwijs, en dat de lessen heden opgeschort zijn in het kader van de wereldwijde coronacrisis (CGVS, p. 18, 20 en 21). Je verklaarde tevens dat je, ondanks het gebrek aan onderwijzend personeel, wel degelijk tot aan je vertrek uit Venezuela naar school kon gaan (CGVS, p. 8 en 9). Ook jouw zus A. studeert op dit moment nog steeds aan de universiteit (CGVS, p. 8 en 9). Bovendien zijn er concrete plannen om het onderwijs in Venezuela na de coronacrisis terug op te starten (CGVS, p. 20). Bijgevolg blijkt uit niets dat je bij terugkeer naar Venezuela niet opnieuw naar school zou kunnen gaan. Dat er een kwaliteitsverschil is tussen het Venezolaanse en Belgische onderwijs doet geen afbreuk aan de vaststellingen betreffende uw toegang tot het Venezolaanse onderwijs.

Daarnaast dient vastgesteld dat de overige door jou aangehaalde motieven niet ressorteren onder de Conventie van Genève. Je haalde aan te vrezen om terug te keren naar Venezuela omdat het gevaarlijk is op straat, waarbij je verwijst naar de twee geweldsincidenten uit mei 2017 die werden gepleegd uit louter geldgewin. Voorts vrees je, omdat je in Europa hebt verbleven en dus als een rijk persoon beschouwd zal worden, om vermoord of ontvoerd te worden en dat de politie je enkel helpt als je hen geld geeft. Daarnaast vrees je het algemene gebrek aan medicatie in Venezuela (CGVS, p. 12, 14, 16 en 17). Deze motieven houden echter geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4

februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets>, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat je in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in jouw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Dit blijkt evenwel geenszins uit jouw verklaringen. Zo gaf je aan dat zowel jouw vader als jouw moeder momenteel tewerkgesteld zijn in een chocoladefabriek. Ook werkt jouw oom M. in een schoenenfabriek. Zowel jouw moeder als jouw vader zijn momenteel in het bezit van een eigen woning. Ook jouw zus A. heeft samen met haar vriend een eigen huis (CGVS, p. 6 en 8). Voorts kan erop gewezen worden dat jouw zus M. jou momenteel financieel ondersteunt (CGVS, p. 7). Bovendien zorgt zij er ook voor dat een hulporganisatie voedsel naar jouw familie in Venezuela brengt (CGVS, p. 11). Ofschoon je bij aankomst in België magerder bleek te zijn dan nu het geval is, zoals zou moeten blijken uit de door jou neergelegde foto's, verklaarde je dat jullie door de steun van jouw zus, zelfs al blijven de prijzen stijgen, altijd voldoende voedsel konden bekomen (CGVS, p. 21 en 22). Ook kan er aangestipt worden dat jij en je moeder over de financiële mogelijkheden beschikten om in de zomer van 2018 op vakantie te komen in België. Uit jouw verklaringen over je profiel en jouw familiale/financiële situatie in jouw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in jouw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat jij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat jij, indien je zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Betreffende jouw verklaring dat jouw familie meermaals moest betalen om medicatie of medische verzorging te bekomen blijkt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit jouw verklaringen blijkt immers dat jouw familie er steeds in slaagde om het nodige te bekomen (CGVS, p. 17 en 18). In de mate dat je verwijst naar het gebrek aan medicatie en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het Commissariaat-generaal er

volledigheidshalve op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of deze situatie aanleiding kan geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM.

Betreffende de twee door jou meegemaakte geweldsincidenten in mei 2017 verklaarde je dat je getuige was van een diefstal van een motor en dat je twee weken later jouw gsm stukgooide omdat je dacht dat deze gestolen zou worden. Uit jouw verklaringen blijkt dat je, betreffende de motordiefstal, geen enkele band had met de daders of het slachtoffer (dat hierna op hetzelfde adres bleef wonen). Zo kon je de betrokken personen, zowel de daders als het slachtoffer, niet bij naam benoemen. Voorts heb je de daders nadien niet meer gezien noch heb je met hen verder problemen gekend (CGVS, p. 14 en 15). Ook de personen die jouw gsm wilden stelen, hetgeen uiteindelijk niet lukte waardoor ze afdropen, heb je later niet meer gezien (CGVS, p. 17). Bovendien wist je ook over hen nauwelijks iets te vertellen. Zo wist je wel dat ze in de buurt van jouw vriend E. woonden, maar hun namen kende je niet. Ook wist je niet of E. ze bij naam kende en of hij er ooit nog problemen mee gekend had (CGVS, p. 17). Uit je verklaringen over deze twee incidenten kan dan ook opgemaakt worden dat de (twee) incidenten waarbij je in Venezuela persoonlijk betrokken was zich op verschillende plaatsen afspeelden, dat het steeds om geïsoleerde incidenten ging, en dat je hierna telkens de draad van je leven opnam. Na deze incidenten ging je zelfs samen met je moeder naar België op reis en keerde je naar Venezuela terug. Uit het loutere feit dat je in Venezuela één keer getuige was van een misdrijf en één keer bijna het (toevallige) slachtoffer werd van een diefstal kan dan ook geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Dat je omwille van jouw huidige verblijf in Europa het risico loopt om ontvoerd of vermoord te worden kan voorts niet overtuigen (CGVS, p. 12, 18 en 19). Je kon immers geen enkel concreet element aanbrengen dat hierop kan wijzen (CGVS, p. 18 en 19). Jouw vrees in dit verband wordt immers ondermijnd door de vaststelling dat je, nadat je samen met je moeder in 2018 vier weken in België vertoefde, terugkeerde naar Venezuela waar je na jouw terugkeer nog acht maanden in Carrizal verbleef zonder dat er incidenten plaatsvonden (CGVS, p. 18). Dat je moeder toen aan niemand had gezegd dat je in Europa was geweest, zoals je nog zei (CGVS, p. 20), kan niet meteen overtuigen als verklaring hiervoor. Jouw zus, die al jarenlang in België woont, zag er immers in april 2019 geen graten in om jou te komen ophalen in Venezuela en gedurende twee weken in Carrizal te verblijven (CGVS, p. 21). Voorgaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van jouw vrees om enkel en alleen omwille van je verblijf in Europa geïsoleerd te worden. Dat jouw schoonbroer, zoals blijkt uit zijn geschreven getuigenis, in 2010 werd aangevallen bij een kortstondige terugkeer naar Venezuela en dat jij zijn belager ook vreesde doet hieraan geen afbreuk. Je kon immers geen enkel concreet element aanbrengen waarom jij tien jaar later eveneens een potentieel doelwit zou kunnen zijn van zijn belager. Je wist overigens niet wie deze belager precies is of waar hij momenteel woont (CGVS, p. 19 en 20). Hieraan kan nog toegevoegd worden dat het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van criminelen niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 b van de Vreemdelingenwet te vallen.

Ook uit uw algemene stelling dat de corruptie bij de Venezolaanse politie welig tiert en de agenten je enkel helpen als je betaalt (CGVS, p. 12 en 18) kan geen individuele nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Het is aan de verzoeker om in concreto en in zijn specifieke geval aan te tonen dat er wat hem betreft een dergelijke nood bestaat, hetgeen hier niet het geval is. De door jou aangebrachte voorbeelden, waaruit blijkt dat je politiecontroles slechts kon passeren door het toestoppen van een geldsom aan de agenten (CGVS, p. 18), zijn evenwel allerm minst voldoende zwaarwichtig om een individuele nood aan internationale bescherming af te leiden. Uit de door jouw gegeven voorbeelden blijkt immers dat, ofschoon het inderdaad gebeurde dat jullie smeergeld moesten betalen, jullie leven desondanks zijn gewone gang kon verdergaan. Zo blijkt uit jouw verklaringen dat jullie konden reizen en dat jij en je familieleden, zoals hierboven reeds werd aangegeven, gewoon konden blijven naar school gaan.

Betreffende de door jou ingeroepen algemene veiligheidssituatie (CGVS, p. 12 en 19) kan er overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politioneel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politioneel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door je advocaat aangebrachte informatie betreffende de veiligheidssituatie in Carrizal en Los Teques, beide gelegen in de staat Miranda, kan deze zienswijze niet ombuigen. Zoals hierboven reeds aangestipt, betwist het Commissariaat-generaal geenszins dat deze staat een hogere prevalentie van (doelgericht) geweld kent. Dit geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de neergelegde documentatie van jouw advocaat blijkt geenszins dat elke Venezolaan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een verhoogd risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat het feit dat je hier in België naar school wenst te gaan, psychologie te studeren en te voetballen (CGVS, p. 12 en 21), motieven zijn die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op dergelijke gronden. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd jouw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien je deze zaken wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet je je, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan jouw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Je identiteit en je nationaliteit, en deze van jouw ouders, staan niet ter discussie. Betreffende de door je advocaat aangebrachte lijst met risicoprofielen die als bijlage gelezen kan worden bij het rapport 'UNHCR Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuela (Update 1)', opgemaakt in mei 2019, dient opgemerkt dat, ofschoon minderjarige Venezolanen volgens deze lijst effectief een bijzonder risicoprofiel bezitten – onder meer omdat ze vaker het slachtoffer worden van geweld en willekeurige arrestaties, ze vatbaarder zijn voor gedwongen rekrutering en lijden onder het gebrek aan voedsel en medicatie (CGVS, p. 22 en 23) -, het UNHCR in datzelfde document eveneens onderstreept dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming afhankelijk is van de specifieke omstandigheden waarin de verzoeker zich bevindt. Dit houdt bijgevolg nog steeds in dat, zelfs al behoort men volgens het UNHCR tot een risicogroep, de individuele vrees van een verzoeker nog steeds in concreto moet worden aangetoond.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, b) en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 6, 24, 27 en 28 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK) en van artikel 3 van het EVRM.

In een eerste onderdeel zet verzoeker uiteen dat jongeren in Venezuela grote risico's lopen om het slachtoffer te worden van geweld, moord, arbitraire arrestatie, gedwongen rekrutering en dat ze bijzonder geraakt worden door voedseltekorten en tekorten aan medicatie. Verzoeker wijst naar stuk 3 bij het verzoekschrift "UNHCR Risk profiles", waaruit blijkt dat jongeren een risicoprofiel vormen waaruit blijkt dat ze nood hebben aan internationale bescherming onder artikel 1 A van de Vluchtelingenconventie, naargelang de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Verzoeker stelt dat op zijn leeftijd (15 jaar) jongeren in Venezuela erg kwetsbaar zijn om door gewapende groeperingen gerekruteerd te worden, ze lopen het risico om gedwongen te moeten werken voor dergelijke bendes en vormen op die manier een specifieke sociale groep die beschermd moet worden tegen deze specifieke vorm van vervolging. Verzoekers leeftijd in combinatie met de maatschappelijke erkenning van jongeren als een groep, vormen de kenmerken van de sociale groep waartoe verzoeker behoort. Verzoeker behoort tot de groep die 71 % uitmaakt van de slachtoffers van geweld in de staat Miranda. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk een verhoogd risico loopt op het lijden van ernstige schade omwille van zijn

minderjarigheid en niet enkel op grond van zijn burgerschap van de Venezolaanse staat. Zijn recht op overleven en ontwikkeling zoals gegarandeerd in artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag komt in het gedrang. Verzoeker verwijst naar het arrest Saadi v. Italië van 28 februari 2008 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat zijn recht op onderwijs niet gegarandeerd is, wat nochtans beschermd wordt door artikel 28 van het IVRK. Verzoeker verwijst naar de COI-Focus “Venezuela Situatieschets” van 15 mei 2020 waarin uitgelegd wordt dat het onderwijssysteem in Venezuela niet in staat is kinderen en jongeren voltijds naar school te laten gaan door een tekort aan leraren en een gebrek aan materiaal. Door de coronacrisis is de situatie alleen maar verergerd, deze crisis vormt de genadeslag want voordien al liepen de scholen leeg wegens een tekort aan leerkrachten en materiaal. Kinderen gaan ook niet naar school omdat niet aan hun basisbehoeften kan worden voldaan. De situatie is dus niet tijdelijk door de pandemie, de redenen zijn structureel en dateren al van voor de pandemie. Verzoeker merkt op dat, zelfs al zou het probleem van tijdelijke aard zijn, *quod non*, dan nog moet vastgesteld worden dat de overgrote meerderheid van de landen de lessen niet volledig opschorten, er is geen garantie dat verzoeker opnieuw naar de les zal kunnen gaan na de pandemie. Het probleem analyseren als een simpel verschil in kwaliteit tussen het onderwijssysteem van Venezuela en België, gaat voorbij aan de ernst van het probleem.

In een derde onderdeel van het middel citeert verzoeker de artikelen 24 en 27 van het IVRK. Het recht van het kind op het genot van de grootst mogelijke mate van gezondheid en voorzieningen voor geneeskundige verzorging en revalidatie en het recht van ieder kind op een levensstandaard die toereikend is voor een goede lichamelijke, geestelijke, intellectuele, zedelijke en sociale ontwikkeling. Verzoeker uit kritiek op de motieven in de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat zijn levensomstandigheden niet precair zijn, gezien zijn moeder werk heeft en zijn zus hen hielp door geld te sturen. Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij voorbij gaat aan het feit dat Venezuela al jaren in een economische crisis zit, door de hyperinflatie en de prijsstijgingen geraken mensen moeilijk aan de nodige basisproducten zoals voedsel en medicatie. Verzoeker legt bij het verzoekschrift loonbrieven van zijn ouders voor (stukken 7 en 8) waaruit blijkt dat zij een maandelijks loon van omgerekend 17, 69 en 9, 59 dollar hebben, waardoor het gezin leeft van ongeveer 27 dollar. Een gezin van vijf zou echter minimum 300 dollar nodig hebben om te kunnen voldoen aan alle basisbehoeftes. De zus van verzoeker hielp het gezin door maandelijks gemiddeld 100 euro aan hen over te maken, maar zelfs met deze hulp zaten zij ver onder het gemiddelde inkomen dat noodzakelijk is om te kunnen voldoen aan alle basisbehoeftes. Verzoeker woonde in Venezuela in extreme armoede met zijn moeder. Het is niet omdat er eenmalig een reis naar België mogelijk was in 2018 dat de algemene situatie niet erbarmelijk is. Inzake de voedselpakketten die de Venezolaanse overheid verdeelt onder de bevolking, merkt verzoeker op dat hij en zijn gezin nooit voedselpakketten ontvangen hebben. In de COI Focus wordt ook uitgelegd dat zelfs met deze voedselpakketten één op de drie Venezolanen voedselonzeekerheid kent.

In een vierde onderdeel van het middel benadrukt verzoeker dat hij al verschillende keren werd blootgesteld aan geweld en criminaliteit omwille van zijn woonplaats. Hij kwam er elke keer zonder kleerscheuren vanaf, er is echter geen garantie dat dit zou blijven duren. In Venezuela lopen jongeren constant het risico om slachtoffer te worden van geweld, zoals de getuigenis van de schoonbroer van verzoeker illustreert (bijlage 5 bij het verzoekschrift). Hieruit blijkt dat er een vermoeden heerst dat personen die in Europa wonen of gewoond hebben rijk zijn en hierdoor risico lopen om overvallen, beroofd of vermoord te worden. De motivering in de bestreden beslissing over deze getuigenis gaat voorbij aan het feit dat het voorval van verzoekers schoonbroer een illustratie is van de verschillende risico's die verzoeker loopt in zijn land en staat van afkomst. Het gaat dus niet concreet om de personen die zijn schoonbroer toen vervolgd hebben maar om het algemeen geweld dat personen met een dergelijk profiel viseert. Uit de analyse van het HCV en de COI Focus van 15 mei 2020 blijkt dat de situatie in Venezuela verergert. De risico's die al in 2010 bestonden zijn met de socio-economische situatie in het land enkel erger geworden. Verzoeker wijst erop dat de beslissing om na het bezoek met zijn moeder aan zijn zus in België in 2018, terug te keren naar Venezuela, aan hem niet kan worden verweten, hij was toen 13 jaar. Dat verzoeker na deze reis nog een tijdje in Venezuela verbleef, doet geen afbreuk aan het feit dat hij op dit moment wel degelijk een nood aan bescherming heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Dit argument kan dus niet gebruikt worden om de beslissing te staven en schendt artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In een vijfde onderdeel van het middel stelt verzoeker dat indien geen van de vier onderdelen apart genomen tot een beschermingsstatus leiden, dat dan de vier onderdelen samen genomen wel tot deze status moeten leiden.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing nietig te verklaren.

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- UNHCR "Risk Profiles", mei 2019 (stuk 3);
- COI Focus "Venezuela Situatieschets" van 15 mei 2020 (stuk 4);
- een getuigenis van G.C., schoonbroer van verzoeker, opgesteld in het Spaans en deels vertaald in het verzoekschrift (stuk 5);
- UNHCR "Guidelines on International Protection: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1 (F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" (stuk 6);
- loonfiche van de vader van verzoeker (stuk 7);
- loonfiche van de moeder van verzoeker (stuk 8);
- krantenartikel over koopkracht in Venezuela van 1 oktober 2020 van de website cincodias.elpais.com opgesteld in het Spaans zonder vertaling (stuk 9).

2.2.2. Op 9 maart 2021 brengt de verwerende partij per drager overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij verwijst naar EASO: *Venezuela Country Focus* van augustus 2020 en er de weblink van weergeeft en opnieuw verwijst naar de COI Focus "Venezuela Situatieschets" van 15 mei 2020, de COI Focus *Venezuela: Situation Sécuritaire* van 4 april 2019 en de COI Focus *Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)* van 1 juli 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Hoger belang van het kind in het kader van een asielprocedure

Uit de door verzoeker aangehaalde wetsbepalingen volgt dat Staten alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen moeten nemen om er voor te zorgen dat een kind de bescherming en de zorg krijgt die het nodig heeft voor zijn welzijn en dat de eenheid van het gezin in stand kan worden gehouden.

Dit neemt niet weg dat wat een niet-begeleide minderjarige vreemdeling betreft, een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verschillende bevoegdheden van de betrokken overheidsdiensten. Bijgevolg kunnen overheidsdiensten het beginsel van het hoger belang van het kind enkel nastreven binnen hun omschreven bevoegdheden.

In die zin bevestigt de Raad, enerzijds, dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, zoals artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet voorschrijft.

Anderzijds mag niet worden vergeten dat het de commissaris-generaal, en ook de Raad, in het kader van het asielcontentieux enkel toekomt inhoudelijk na te gaan of een vreemdeling, al dan niet minderjarig, voldoet aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet opdat hem of haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan, mochten zij een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

In het kader van een beschermingsverzoek, *quod in casu*, kan de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dan ook enkel worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het beginsel van het *“belang van het kind”* is in het specifieke kader van het zogenaamde asielcontentieux dan ook beperkt, zoals ook de Raad van State aanhaalde in zijn arrest nr. 223.630 van 29 mei 2013: *“Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de*

status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus". Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn voor daden van vervolging van kindspecifieke aard zoals gedwongen huwelijk, kindsoldaten, vrouwelijke genitale verminking, ..."

2.3.4. Bijzondere procedurele noden

Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."*

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de specifieke en kwetsbare positie van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure. Verder werden ten aanzien van verzoeker bijzondere procedurele noden aangenomen en steunmaatregelen verleend. Een persoonlijk gehoor van verzoeker had plaats door een gespecialiseerde protection officer die een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Dit gehoor vond plaats in het bijzijn van verzoekers advocaat en voogd, die ook opmerkingen konden formuleren. Tevens was er een mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en was er ook bijstand van een tolk Spaans.

Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Verzoeker brengt geen elementen aan die hierover anders doen denken.

Wat betreft de vraag of voor verzoeker, als minderjarige, specifieke beschermingsnoden gelden en er bij het onderzoek ten gronde voldoende aandacht is geweest voor de kindspecifieke context van de beweerde vrees voor vervolging en/of het beweerde reële risico op ernstige schade, verwijst de Raad naar wat volgt.

2.3.5. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.5.1. Aan verzoeker worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen: (i) verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij om redenen gelinkt aan de Vluchtelingenconventie geen toegang zou hebben tot het Venezolaanse onderwijs en uit zijn verklaringen aangaande het onderwijs valt geen ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming af te leiden (ii) de overige motieven die verzoeker aanhaalt, ressorteren niet onder de Vluchtelingenconventie: verzoeker vreest een terugkeer omdat het gevaarlijk is op straat, waarbij hij verwijst naar twee geweldincidenten uit mei 2017 die werden gepleegd uit louter geldgewin; verzoeker vreest bij terugkeer vermoord of ontvoerd te worden omdat hij in Europa heeft verbleven en als een rijk persoon beschouwd zal worden, de politie helpt enkel als je hen geld geeft; verzoeker vreest het algemeen gebrek aan medicatie in Venezuela; deze motieven houden echter geen verband met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie (iii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt opgemerkt dat de verzoeker om internationale bescherming concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten moet aanbrengen, uit beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon die in Venezuela woont, in precare omstandigheden leeft, uit verzoekers verklaringen kan niet worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela zodanig is dat verzoeker persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt, bijgevolg kan niet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen: uit zijn verklaringen dat zijn familie meermaals moest betalen om medicatie of medische verzorging te krijgen, blijkt evenmin een risico op ernstige schade: zijn familie slaagde er immers steeds in het nodige te verkrijgen (iv) uit verzoekers verklaringen over de twee geweldincidenten die hij meemaakte in mei 2017 blijkt dat hij geen enkele band had met de daders of het slachtoffer en heeft hij geen problemen gekend met de daders, de

personen die verzoekers gsm wilden stelen, heeft hij later ook niet meer gezien, deze twee incidenten speelden zich op verschillende plaatsen af en het ging om geïsoleerde incidenten, waarna verzoeker de draad van zijn leven opnam, na deze incidenten ging verzoeker naar België op reis en keerde hij naar Venezuela terug, uit het loutere feit dat verzoeker één keer getuige was van een misdrijf en één keer bijna het (toevallige) slachtoffer werd van een diefstal, kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid (v) dat verzoeker omwille van zijn huidig verblijf in Europa het risico loopt om ontvoerd of vermoord te worden, kan niet overtuigen: hij kon geen enkel concreet element aanbrengen dat hierop wijst en deze vrees wordt ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker, nadat hij samen met zijn moeder in 2018 vier weken in België verbleef, terugkeerde naar Venezuela waar hij nog acht maanden in Carrizal verbleef zonder dat er incidenten plaatsvonden, ook zijn zus die al jaren in België woont, vond het geen probleem om twee weken in Carrizal te verblijven, dit ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers vrees omwille van zijn verblijf in Europa geïsoleerd te worden, de geschreven getuigenis van verzoekers schoonbroer doet hieraan geen afbreuk: er zijn geen elementen dat verzoeker een potentieel doelwit zou kunnen zijn van deze belager en het loutere feit dat niet kan worden uitgesloten dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van criminelen, is niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § b van de Vreemdelingenwet te vallen (vi) uit het feit dat er corruptie is bij de Venezolaanse politie en dat agenten enkel helpen als je hen betaalt, kan geen individuele nood aan internationale bescherming worden afgeleid, het is aan de verzoeker om *in concreto* en in zijn specifieke geval aan te tonen dat er wat hem betreft een dergelijke nood bestaat, wat niet het geval is (vii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat het overgrote deel van de slachtoffers van geweld in Venezuela, hiervan slachtoffer zijn als gevolg van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, wat doelgericht van aard is, er zijn geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling en verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken (viii) het feit dat verzoeker in België naar school wenst te gaan, psychologie te studeren en te voetballen zijn motieven die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of onder de definitie van de subsidiaire bescherming (ix) de documenten die verzoeker neerlegt kunnen deze argumentatie niet ombuigen. Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker verklaart bij een terugkeer naar Venezuela het gebrek aan voedsel en medicatie te vrezen, hij heeft ook schrik om ontvoerd of vermoord te worden omdat het gevaarlijk is op straat en omdat de mensen zullen denken dat hij rijk is omdat hij in Europa heeft verbleven, de partner van zijn zus heeft jaren geleden iets gelijkaardigs meegemaakt. De politie in Venezuela is corrupt en helpt alleen als je hen betaalt. Verzoeker wenst in België naar school te gaan, later psychologie te studeren en te kunnen voetballen.

2.3.6.2. Zelfs indien de bewijslast ten aanzien van verzoeker als minderjarige wordt verlaagd, moet de Raad nog, in navolging van de commissaris-generaal, vaststellen dat verzoeker er niet in geslaagd is

om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Venezuela een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt.

2.3.6.3. Verzoeker voert in het middel aan dat hij als jongere in Venezuela een groot risico loopt om het slachtoffer te worden van geweld, moord, arbitraire arrestatie, gedwongen rekrutering en bijzonder wordt geraakt door voedseltekorten en tekorten aan medicatie. Hij stelt dat hij de leeftijd heeft om gerekruteerd te worden door een gewapende groepering en gedwongen te worden om te moeten werken voor een bende. Hij maakt deel uit van een sociale groep die vervolgd wordt door gewapende groeperingen en hij loopt het risico om fysiek aangevallen of zelfs vermoord te worden als hij weigert zich aan te sluiten bij de groepering.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS niet heeft vermeld dat hij vreesde gerekruteerd te worden door bendes of problemen te kennen met bendeleden omdat hij weigerde zich aan te sluiten bij een bende. Ook zijn raadsman of zijn voogd hebben hiervan geen melding gemaakt. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel nuttig element naar voren brengt dat enigszins toelaat een concreet risico op gedwongen rekrutering of een risico op sancties als hij weigert zich aan te sluiten, aannemelijk te achten. Verzoeker licht dit niet op concrete wijze toe. Waar verzoeker verwijst naar het document "*Risk Profiles*" van het UNHCR van mei 2019, wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing verduidelijkt wordt dat dit document "*Risk Profiles*" een bijlage vormt bij de "*Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans (update 1)*" van mei 2019. In deze *Guidance Note* wordt enkel opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen zonder dat dit in overeenstemming is met het internationale asielrecht en de mensenrechten. Evenmin wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan automatisch een vorm van internationale bescherming te bieden. UNHCR onderkent weliswaar een aantal profielen die mogelijk in aanmerking komen voor internationale bescherming onder het Vluchtelingenverdrag, evenwel "*depending on the circumstances of the individual case*". Verder wijst UNHCR erop dat Venezolanen in aanmerking "*kunnen*" komen voor subsidiaire bescherming. Meer specifiek inzake de bijlage "*Risk Profiles*" stelt dit document dat kinderen en jongeren die leven in gebieden waar niet-statelijke gewapende groeperingen aanwezig zijn, een risico lopen op gedwongen rekrutering. De Raad merkt op dat in dit document het UNHCR weliswaar een aantal profielen onderkent die mogelijk in aanmerking komen voor internationale bescherming onder het Vluchtelingenverdrag, evenwel "*depending on the circumstances of the individual case*", dus afhankelijk van de omstandigheden van het individuele geval. Een individuele beoordeling van elke nood aan internationale bescherming blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt evenmin tegengesproken door de "*Guidelines on International Protection: Child Asylum Claims under articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of refugees*" van het UNHCR van 22 december 2009 (stuk 6 bij het verzoekschrift).

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker *in concreto* aannemelijk heeft gemaakt dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd omdat hij gerekruteerd zou worden door een bende of dat er wat hem betreft in dit verband een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat hij een jongere is uit de deelstaat Miranda wat de meest gewelddadige staat van Venezuela is. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij bang is om naar Venezuela terug te keren omdat het gevaarlijk is op straat en dat hij getuige was van een gewapende overval en zelf het slachtoffer was van een poging tot diefstal van zijn gsm. Hij had daarna geen problemen met de daders. De Raad wijst er op dat deze overvallen betrekking hebben op gemeenschappelijke criminele feiten en kaderen in de algemene veiligheidssituatie in Venezuela. Er blijkt niet dat de motieven voor deze gebeurtenis noch de algemene veiligheidssituatie kunnen worden verbonden aan één van de vijf vervolgingsgronden bepaald in artikel 1 (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan die hierover anders doen denken. Deze overvallen zullen dan ook verder worden onderzocht in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.5. Verzoeker voert aan dat zijn recht op onderwijs niet gegarandeerd is, wat nochtans beschermd wordt door artikel 28 van het IVRK. Verzoeker verwijst naar de COI Focus "*Venezuela Situatieschets*" van 15 mei 2020.

Uit de landeninformatie die verzoeker citeert (COI Focus "*Venezuela: Situatieschets*" van 15 mei 2020, p. 49 - 50) blijkt dat de algemene economische crisis, de verslechtering van de openbare diensten en de diverse stroompannes hun invloed hebben op de staat van het onderwijs. Ook de lage lonen van de

leerkrachten en de emigratie laten zich voelen. Daarbij komt dat half maart 2020 alle scholen werden gesloten omwille van coronamaatregelen en pas in september 2020 terug zouden opstarten, afstandslernen is een grote uitdaging voor de vele leerlingen die niet allemaal over de nodige infrastructuur beschikken en ook de vele stroompannes hebben de internetcapaciteit drastisch verminderd.

De Raad merkt echter op dat deze beperkingen inzake onderwijs, zowel voor als na de coronacrisis, alle kinderen in Venezuela treffen. Nergens in de landeninformatie kan worden gelezen dat deze beperkingen inzake toegang tot onderwijs zich enkel ten aanzien van bepaalde groepen kinderen of jongeren stellen.

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat een kwaliteitsdaling in het onderwijs te wijten aan de economische crisis, de verslechtering van de openbare diensten en het vertrek naar het buitenland van leerkrachten, op zich een voldoende ernstig element is om te worden aangemerkt als een “daad van vervolging” in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet of als “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Dit kan evenmin gesteld worden van de sluiting van scholen omwille van de coronacrisis. Deze begrippen hebben voornamelijk betrekking op zeer ernstige schendingen van de fysieke en psychische integriteit van een persoon of van de menselijke waardigheid. Een kwaliteitsdaling in het onderwijs, zelfs indien de jonge leeftijd van verzoeker in acht wordt genomen, bereikt de vereiste minimumdrempel niet om zulke ernstige schending vast stellen. Tevens blijkt uit de voorgelegde landeninformatie niet dat er sprake is van een discriminerende bejegening ten aanzien van bepaalde groepen kinderen of jongeren wat betreft de kwaliteit of toegang tot onderwijs. Verzoeker toont voorts aan de hand van de algemene informatie toegevoegd aan het verzoekschrift niet aan dat hij in zijn geval bij terugkeer geen toegang zal hebben tot onderwijs in Venezuela.

De Raad kan nergens uit de rechtspraak van het EHRM afleiden dat het recht op onderwijs een non-refoulementbeginsel inhoudt waardoor kinderen niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst wanneer het recht op onderwijs en de toegang tot onderwijs aldaar niet zijn gegarandeerd. De Raad merkt ook op dat Staten het recht in artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag slechts moeten waarborgen ten aanzien van kinderen die zich bevinden onder hun rechtsbevoegdheid. Het recht op onderwijs is in België gegarandeerd. Verzoeker toont niet aan dat uit artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag kan worden afgeleid dat België een verantwoordelijkheid heeft om te garanderen dat verzoeker ook in Venezuela voldoende toegang heeft tot onderwijs.

Uit wat voorafgaat blijkt reeds dat een kwaliteitsdaling in het onderwijs en beperkingen in de toegang tot onderwijs geen voldoende ernstige elementen zijn om te worden aangemerkt als een “daad van vervolging” in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet of als “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg maakt verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk dat de commissaris-generaal *in casu* ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij om redenen gelinkt aan de Vluchtelingenconventie geen toegang zou hebben tot het Venezolaanse onderwijs en dat uit zijn verklaringen aangaande het onderwijs geen ernstige schade blijkt zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook toont verzoeker niet aan dat *in casu* sprake zou zijn van een eigen feit dat een apart onderzoek rechtvaardigt.

Waar verzoeker in het verzoekschrift opmerkt dat de corona-pandemie de toegang tot onderwijs nog verder beperkt, merkt de Raad op dat de huidige pandemie niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het opleggen van maatregelen ter bescherming van de volksgezondheid zijn maatregelen die elke redelijk handelende Staat mag nemen in het kader van een pandemie.

2.3.6.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In casu kan de Raad, gelet op bovenstaande vaststellingen, voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking nemen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.7.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de geveesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren voor te leggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

2.3.7.3. Verzoeker haalt een vrees aan voor de veiligheidssituatie in Venezuela waarbij hij stelt als jongere in de staat Miranda een verhoogd risico te lopen op onmenselijke behandelingen en al verschillende keren blootgesteld te zijn geweest aan geweld en criminaliteit omwille van zijn woonplaats. Verzoeker is in mei 2017 getuige geweest van een gewapende overval en was zelf het slachtoffer van een poging tot diefstal. Ook heeft zijn schoonbroer een getuigenis neergeschreven over wat hij meemaakte toen hij na een verblijf uit Europa terugkeerde naar Venezuela.

Uit de objectieve landeninformatie voorgelegd door beide partijen blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en dat de oorzaken ervan veelzijdig en complex zijn. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Venezuela regionaal erg verschillend zijn.

Er is geweld dat wordt gepleegd in het kader van de repressie door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos. Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO *“Venezuela country focus”*, p. 50 e.v. ‘targeted profiles’ en p. 95-106 ‘colectivos’; COI Focus *“Venezuela: situatieschets”*, p. 12-14; 34-36). Daarbij worden zowel ‘high profile’ als ‘low profile’ activisten geviséerd

(EASO, p. 52). Ook tijdens en na betogingen en protesten wordt geweld gebruikt dat veeleer wordt veroorzaakt door een buitensporige reactie van de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten en het leger alsook de *collectivos*, daar de oppositie niet beschikt over een gewapende arm.

Tevens is er geweld als gevolg van gemeenrechtelijke criminaliteit gepleegd door guerrilla's, paramilitaire groeperingen en criminele groeperingen, zoals megabandas, pranes, sindicatos, transnationale criminele organisaties, drugskartels en kleinere criminele bendes. Deze groepen zijn voornamelijk actief in de drugshandel, smokkel en illegale mijnontginning en plegen daarbij crimineel geweld, waarbij zij zich schuldig maken aan onder meer moorden, ontvoeringen, afpersing, overvallen, wapenhandel en handel in vrouwen en kinderen. Ook de Venezolaanse politie en het leger maken zich schuldig aan gemeenrechtelijke criminaliteit. Uit de landeninformatie blijkt dat de slachtoffers van dit crimineel geweld worden gevisieerd voor een welbepaalde reden of doel, zoals wraak, (los)geld, macht, e.a. (COI Focus, p. 14-16, 26-34; EASO, p. 20-21, 76-94; Algemeen Ambtsbericht "Venezuela 2020" van juni 2020, p. 9-12, 90-97 waarnaar in het EASO-rapport Venezuela wordt verwezen).

Dit patroon van crimineel geweld en politieel geweld is sterker aanwezig in bepaalde delen van Venezuela, met name de deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar (COI Focus, p. 22-34).

Uit wat voorafgaat blijkt dat slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld wordt op individuele basis gepleegd.

Een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Venezuela volstaat dan ook niet om een reëel risico aannemelijk te maken, ook niet wanneer de betrokken verzoeker om internationale bescherming een minderjarige is.

Een individuele beoordeling dringt zich vervolgens op, waarbij het aan verzoeker is om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te individualiseren en te concretiseren.

In casu is verzoeker afkomstig uit Carrizal, gelegen in de deelstaat Miranda.

Uit de landeninformatie blijkt dat er een verschuiving is van het criminele geweld van de grote stedelijke centra in de richting van de voorstedelijke of semi-landelijke gebieden van Miranda, Aragua en het hoofdstedelijk district, waar de criminele bendes steeds meer optreden en er territoriale controle opleggen. Uit de cijfers van het OVV (Observatorio Venezolano de Violencia) van 2018 zoals vermeld in de COI Focus "Venezuela Situatieschets" van 15 mei 2020 (p. 23) blijkt dat in de staat Miranda 15 van de 21 gemeenten een hoger cijfer gewelddadige overlijdens kennen dan het nationale cijfer. In 2019 was Miranda de staat waar het meeste geweld voorkomt in Venezuela. Ook komt ze voor 2019 naar voren als de staat met de hoogste mortaliteit bij jongeren tussen de 18 en 24 jaar. Het merendeel van de overlijdens werd, volgens het OVV, gecategoriseerd als "verzet aan de autoriteiten".

Inzake de verschillende gemeenten van de deelstaat Miranda verduidelijkt het OVV, waarnaar wordt verwezen op p. 23 van de COI Focus, dat 15 gemeenten een gewelddadig sterftcijfer hebben dat hoger is dan het nationale cijfer en dat er 6 gemeenten zijn met een sterftcijfer onder het nationale gemiddelde: drie daarvan liggen in de oostelijke zone van Caracas (Chacao, Baruta, El Hatillo) en andere in de bergen van Miranda (Carrizal, Los Salias) (OVV, *La violencia presenta nuevos rostros en el país: el empobrecimiento y la letalidad policial*, 30 november 2018, "Miranda"). Hieruit blijkt dat de gemeente Carrizal, waaruit verzoeker afkomstig is en waar zijn familie woont, een sterftcijfer kent dat onder het nationale gemiddelde ligt.

De Raad stelt vast dat dus ook een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in de deelstaat Miranda niet volstaat om een reëel risico aannemelijk te maken. Een individuele beoordeling dringt zich vervolgens op, waarbij het aan verzoeker is om een reëel risico op crimineel geweld te individualiseren en te concretiseren.

Verzoeker slaagt hier evenwel niet in. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen informatie wordt bijgebracht over de situatie in de gemeente Carrizal in de staat Miranda, waar verzoeker woonde en zijn familie nog steeds woont, noch elementen worden aangebracht waaruit kan blijken dat verzoeker in het verleden zou zijn gevisieerd door het crimineel geweld in Miranda of in het geval van terugkeer naar Miranda hieraan zal worden blootgesteld. Verzoeker beperkt zich tot een verwijzing dat hij als jongere

behoort tot een groep waarvan het sterftecijfer zeer hoog is, maar zoals uit het bovenstaande blijkt, geldt dit niet voor de gemeente Carrizal in de bergen van Miranda vanwaar verzoeker afkomstig is.

Voor wat betreft de overval waarvan verzoeker getuige was en de poging tot diefstal van zijn gsm, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Betreffende de twee door jou meegemaakte geweldsincidenten in mei 2017 verklaarde je dat je getuige was van een diefstal van een motor en dat je twee weken later jouw gsm stukgooide omdat je dacht dat deze gestolen zou worden. Uit jouw verklaringen blijkt dat je, betreffende de motordiefstal, geen enkele band had met de daders of het slachtoffer (dat hierna op hetzelfde adres bleef wonen). Zo kon je de betrokken personen, zowel de daders als het slachtoffer, niet bij naam benoemen. Voorts heb je de daders nadien niet meer gezien noch heb je met hen verder problemen gekend (CGVS, p. 14 en 15). Ook de personen die jouw gsm wilden stelen, hetgeen uiteindelijk niet lukte waardoor ze afdropen, heb je later niet meer gezien (CGVS, p. 17). Bovendien wist je ook over hen nauwelijks iets te vertellen. Zo wist je wel dat ze in de buurt van jouw vriend E. woonden, maar hun namen kende je niet. Ook wist je niet of E. ze bij naam kende en of hij er ooit nog problemen mee gekend had (CGVS, p. 17). Uit je verklaringen over deze twee incidenten kan dan ook opgemaakt worden dat de (twee) incidenten waarbij je in Venezuela persoonlijk betrokken was zich op verschillende plaatsen afspeelden, dat het steeds om geïsoleerde incidenten ging, en dat je hierna telkens de draad van je leven opnam. Na deze incidenten ging je zelfs samen met je moeder naar België op reis en keerde je naar Venezuela terug. Uit het loutere feit dat je in Venezuela één keer getuige was van een misdrijf en één keer bijna het (toevallige) slachtoffer werd van een diefstal kan dan ook geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.”

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker, net zoals vele andere Venezolanen, eenvoudigweg slachtoffer was van het alledaags crimineel geweld dat wijdverspreid is in zijn land. Uit deze geïsoleerde incidenten die hij heeft meegemaakt, kan dan ook niet worden afgeleid dat verzoeker persoonlijk zou zijn geïsoleerd, zoals terdege blijkt uit bovenstaande motieven. Er blijkt niet dat de daders van de overval nog enigszins interesse zouden hebben in verzoeker en verzoeker maakt op geen enkele manier aannemelijk dat hij in de toekomst naar aanleiding van deze overval, in zoverre geloofwaardig, alsnog zou worden geïsoleerd of dat hij naar aanleiding van de voorbije feiten in de toekomst alsnog problemen moet vrezen. Verzoeker maakt geen gewag van andere gebeurtenissen waar hij met crimineel geweld zou zijn geconfronteerd.

Daarnaast merkt de Raad op dat deze incidenten laakbaar zijn en ongetwijfeld een emotionele impact op verzoeker zullen hebben gehad, maar dat deze gebeurtenissen gelet op de aard ervan, zelfs indien cumulatief bekeken met het profiel van verzoeker als minderjarige, niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om te worden gelijkgesteld met ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de individuele omstandigheden van verzoeker blijken er geen concrete en ernstige indicaties dat hij in zijn woonplaats Carrizal in de deelstaat Miranda een verhoogd risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandeling door criminele bendes of gewapende groeperingen.

Alles in acht genomen, kan uit het voormelde gemeenrechtelijke criminele feit op zich voor verzoeker geen persoonlijk en reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Venezuela worden afgeleid.

2.3.7.4. Inzake verzoekers vrees bij een terugkeer naar Venezuela als rijk persoon beschouwd te worden en daardoor vermoord of ontvoerd te worden, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Dat je omwille van jouw huidige verblijf in Europa het risico loopt om ontvoerd of vermoord te worden kan voorts niet overtuigen (CGVS, p. 12, 18 en 19). Je kon immers geen enkel concreet element aanbrengen dat hierop kan wijzen (CGVS, p. 18 en 19). Jouw vrees in dit verband wordt immers ondermijnd door de vaststelling dat je, nadat je samen met je moeder in 2018 vier weken in België vertoefde, terugkeerde naar Venezuela waar je na jouw terugkeer nog acht maanden in Carrizal verbleef zonder dat er incidenten plaatsvonden (CGVS, p. 18). Dat je moeder toen aan niemand had gezegd dat je in Europa was geweest, zoals je nog zei (CGVS, p. 20), kan niet meteen overtuigen als verklaring hiervoor. Jouw zus, die al jarenlang in België woont, zag er immers in april 2019 geen graten in om jou te komen ophalen in Venezuela en gedurende twee weken in Carrizal te verblijven (CGVS, p. 21). Voorgaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van jouw vrees om enkel en alleen omwille van je verblijf in Europa geïsoleerd te worden. Dat jouw schoonbroer, zoals blijkt uit zijn

geschreven getuigenis, in 2010 werd aangevallen bij een kortstondige terugkeer naar Venezuela en dat zij zijn belager ook vreesde doet hieraan geen afbreuk. Je kon immers geen enkel concreet element aanbrengen waarom zij tien jaar later eveneens een potentieel doelwit zou kunnen zijn van zijn belager. Je wist overigens niet wie deze belager precies is of waar hij momenteel woont (CGVS, p. 19 en 20). Hieraan kan nog toegevoegd worden dat het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van criminelen niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 b van de Vreemdelingenwet te vallen.”

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat hij deze getuigenis aanhaalde als illustratie van de risico's die verzoeker loopt in zijn regio van herkomst en dat het niet gaat om de personen die zijn schoonbroer toen vervolgd hebben.

De Raad stelt vast dat er in de bestreden beslissing terecht op wordt gewezen dat verzoeker al een keer is teruggekeerd uit Europa naar zijn woonplaats, na een verblijf van vier weken in België, en toen geen problemen heeft gekend. Dat zijn moeder toen aan niemand gezegd had dat hij in Europa was, doet geen afbreuk aan het feit dat hij wel degelijk vier weken afwezig was uit zijn woonplaats en dat dit wel opgemerkt zal zijn. Daarnaast wordt terecht gesteld dat verzoekers zus, die al jarenlang in België verblijft, ook ongestoord twee weken in Venezuela bij verzoekers familie kon verblijven. De Raad sluit zich erbij aan dat dit afbreuk doet aan verzoekers vrees om enkel en alleen omwille van zijn verblijf in Europa gevisieerd te worden. De omstandigheid dat zijn schoonbroer wel zou zijn aangevallen bij een kortstondige terugkeer naar Venezuela, doet geen afbreuk aan de correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat het loutere gegeven dat niet kan worden uitgesloten dat men bij een terugkeer het doelwit kan worden van criminelen, niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van de subsidiaire bescherming te vallen.

2.3.7.5. Verzoeker verwijst verder naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela en stelt dat hij bij terugkeer niet zal kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij verwijst in dit verband naar de artikelen 24 en 27 van het IVRK.

De Raad herinnert eraan dat het Hof van Justitie in zijn rechtspraak ook reeds heeft verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU) – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er kan immers geen abstractie worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de Europese en Belgische wetgever.

In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...)(eigen onderlijnen)*

Zo stelt het Hof in dit kader:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (eigen onderlijnen)

Het Hof besloot dat artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 zo moet worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende

behandelingen die een verzoeker die lijdt aan een ernstige ziekte mogelijkerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.

Het Hof heeft daarbij er verder aan herinnerd dat de werkingssfeer van de richtlijn zich niet uitstrekt tot personen die om andere redenen zijn gemachtigd tot verblijf op het grondgebied van de lidstaten, dat wil zeggen op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Gelet op de landeninformatie aangebracht door beide partijen, betwist de Raad niet dat de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela precair is. De Raad meent evenwel naar analogie met de hierboven geciteerde rechtspraak van het Hof dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen, zoals hieronder wordt uiteengezet.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of de humanitaire situatie die worden veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds, zoals het EHRM zelf uitgebreid toelichtte in zijn uitspraak in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren), dan kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat het betrokken individu bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak M.S.S. volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat betreft opvang in een EU-lidstaat, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak M.S.S. vervolgens eveneens toepaste op de zaak Sufi en Elmi, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis hoofdzakelijk was te wijten aan de rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties opzettelijk hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 90-91).

In casu heeft de zaak betrekking op de leefomstandigheden en humanitaire situatie in Venezuela, een niet-verdragsluitende staat die niet is gehouden aan positieve verplichtingen die voortvloeien uit EU-wetgeving. Zoals het EHRM reeds heeft benadrukt, heeft het EVRM niet de bedoeling om van verdragsluitende Staten te vereisen dat ze verdragsstandaarden opleggen aan andere niet-

verdragsluitende Staten (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 90). Deze situatie kan dan ook niet worden gelijkgesteld met de omstandigheden in de zaak M.S.S.

Evenmin kan de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela worden gelijkgesteld met de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals beschreven in de zaak Sufi en Elmi. Zo vloeit de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela niet voort uit het gebruik van willekeurige oorlogsmethoden of -tactieken.

Verder kan noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijken dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Een zorgvuldige lezing van de landeninformatie toont aan dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela zich reeds sinds 1999 ontwikkelt toen inkomsten uit de olie-export door toenmalige president Chavez werden gebruikt voor sociale programma's die in eerste instantie de armoede deden verminderen, maar waarbij economisch wanbeheer gecombineerd met een dalende olieproductie en ingestorte olieprijs op de wereldmarkt gevolgen had op lange termijn, die op hun beurt weer werden verergerd door Amerikaanse sancties, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Heden kan niet worden gesteld dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak is te wijten aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit informatie blijkt dat de regering Maduro in 2019 een akkoord heeft getekend met UNOCHA, genaamd het Venezuela Humanitarian Response Plan, waarbij in de periode juli-september 2019 meer dan 2,3 miljoen mensen met humanitaire hulp werden bereikt. Ook in 2019 stonden de Venezolaanse overheden toe dat het Internationale Rode Kruis (ICRC) medische apparatuur naar Venezuela zond in het kader van noodhulp. Begin 2020 ondertekende de regering Maduro een overeenkomst met het ICRC waardoor deze internationale organisatie makkelijker en op grotere schaal in het land kan opereren (EASO: Venezuela Country Focus, augustus 2020, p. 44-45 en het Algemeen Ambtsbericht "Venezuela 2020" van juni 2020, p. 17-19, waarnaar in het EASO-rapport wordt verwezen). Andere internationale organisaties zoals UNHCR, IOM en UNICEF zijn eveneens in Venezuela aanwezig. De humanitaire hulp van internationale organisaties bereikt maar een klein gedeelte van het daadwerkelijke aantal mensen in nood, maar dit neemt niet weg dat de Venezolaanse overheden wel degelijk buitenlandse humanitaire hulp toelaten en niet onverschillig staan ten aanzien van Venezolanen in nood.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

In de bestreden beslissing wordt terecht vermeld dat verzoekers ouders momenteel tewerkgesteld zijn, evenals zijn oom, dat verzoekers ouders elk in het bezit zijn van een eigen woning, dat zijn zus A. samen met haar vriend een eigen huis heeft, dat verzoekers zus M. die in België woont, verzoeker momenteel financieel ondersteunt en er ook voor zorgt dat een hulporganisatie voedsel naar zijn familie in Venezuela brengt. Ook wordt vastgesteld dat verzoeker, hoewel uit foto's blijkt dat hij bij aankomst in België magerder was dan nu, verklaarde dat hij en zijn familie door de steun van zijn zus altijd voldoende voedsel konden verkrijgen zelfs al blijven de prijzen stijgen. In de bestreden beslissing wordt ook opgemerkt dat verzoeker en zijn moeder over de financiële mogelijkheid beschikten om in de zomer van 2018 op vakantie te komen naar België. De bestreden beslissing vervolgt dat verzoeker verklaarde dat zijn familie meermaals moest betalen om medicatie of medische verzorging te verkrijgen maar ze slaagden er steeds in om het nodige te verkrijgen.

Waar verzoeker bij het verzoekschrift loonbriefjes van zijn ouders voegt (stukken 7 en 8) om aan te tonen dat het gezin dan nog steeds onvoldoende inkomsten heeft om te voldoen aan basisbehoeftes, zelfs al krijgen ze hulp van de zus voor voeding, wordt opgemerkt dat deze loonbriefjes betrekking lijken te hebben op een weekloon en niet op een maandloon (periode van 23 november tot 29 november 2020). Alleszins doen deze loonbriefjes echter geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker verklaarde dat de familie door de steun van zijn zus voldoende voedsel kon verkrijgen (notities

persoonlijk onderhoud, p. 11 en 18). Ook de verwijzing naar een krantenartikel over de koopkracht in Venezuela doet hieraan geen afbreuk (stuk 9 bij het verzoekschrift).

De Raad stelt vast dat verder niet blijkt dat de Venezolaanse overheden verzoeker op intentionele wijze desgevallend de toegang tot onderwijs of, desgevallend, de nodige medische zorgen zullen ontfangen. De Raad herinnert er verder aan dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar Venezuela, zou terechtkomen in een mensonwaardige situatie als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

2.3.7.6. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld betreft en dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld wordt gepleegd op individuele basis. Dit geweld kadert aldus niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig hebben te maken met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten (COI Focus *“Venezuela. Situatieschets”*, 15 mei 2020, p. 26-34; EASO *“Venezuela Country Focus”*, augustus 2020, p. 20-21, 76-94). De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoeker is evenwel niet afkomstig uit een van deze gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoekers verklaarde regio van herkomst, namelijk de gemeente Carrizal in de deelstaat Miranda, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Carrizal, Miranda, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Verzoeker uit geen kritiek op het motief van de bestreden beslissing inzake de documenten die hij heeft voorgelegd, buiten de reeds hierboven reeds besproken kritiek inzake de UNHCR Guidance Note. Bijgevolg sluit de Raad zich aan bij dit motief.

2.3.9. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM werd geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Waar verzoeker meent dat zijn verzoek niet werd beoordeeld vanuit kindspecifiek standpunt, blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met de specifieke en kwetsbare positie van verzoeker als minderjarige. Zo werd er aangenomen dat hij bijzondere procedurele noden heeft en werden steunmaatregelen verleend. Gelet op wat voorafgaat, blijkt verder niet dat de commissaris-generaal binnen zijn wettelijke bevoegdheid geen rekening heeft gehouden met de belangen van het kind of het hoger belang van het kind heeft miskend. Alleszins kan in verzoekers geval niet worden aangenomen dat er sprake is of zou zijn van kindspecifieke daden van vervolging of ernstige schade. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

2.3.11. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.3.12. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET